

12

park

Amikor Park felszállt a buszra, letette a képregényeket és a Smiths-kazettát a mellette lévő ülésre, hogy már ott várják a lányt. Így egy szót sem kell szólania.

Amikor a lány néhány perccel később felszállt, Park azonnal látta, hogy valami baj van. Úgy jelent meg, mint aki eltévedt, és épp ott kötött ki. Ugyanaz a cucc volt rajta, mint előző nap – ami önmagában még nem volt *annyira* furcsa, mindennap ugyanannak a holminak egy másik variációját vette fel –, de ma valahogy másképp nézett ki. A nyaka és a csuklója csupasz volt, a haja kócos – összecsomósodott vörös fürtök kazla.

Megállt az ülése mellett, és lepillantott a halomra. (Hol vannak a tankönyvei?) Azután a szokott óvatossággal mindent felvett, és leült.

Park szeretett volna az arcába nézni, de képtelen volt rá. Helyette inkább a csuklóját bámulta. A lány felvette a kazettát. Park ráírta a keskeny, öntapadó fehér címkére: *How Soon és más.*

Eleanor odatartotta elé. – Köszönöm... – mondta. Nahát, *ezt* eddig még sosem hallotta tőle. – De nem fogadhatom el.

Park nem vette el.

– A tiéd, tedd el – suttogta. A lány kezéről felpillantott le-
esett állára.

– Nem. Köszönöm, de... nem lehet. – Újra megpróbálta oda-
adni a kazettát, de ő továbbra sem vette el. Miért kell ennek a
csajnak minden semmiséget így megnehezítenie?

– Nem kérem.

Eleanor a fogát összeszorítva meredt rá. Bizonyára nagyon
utálja.

– Nem – mondta olyan hangosan, hogy valószínűleg a töb-
biek is hallották. – Komolyan, *nem* fogadhatom el. Nincs min
meghallgatnom. *Úristen*, vedd már vissza!

Park elvette. Eleanor eltakarta az arcát. A velük szemben ülő
kellemetlen végzős, akit ennek ellenére Juniornak hívtak, őket
bámulta.

Park addig nézett fenyegetően Juniorra, míg az végül abba-
hagyta a bámulást. Azután visszafordult...

Elővette a ballonkabátja zsebéből a walkmanjét, és kipattin-
totta belőle a Dead Kennedyst. Becsúsztotta az új kazettát, meg-
nyomta a lejátszás gombot, majd – óvatosan – a lány hajára tette
a fejhallgatót. Olyan óvatos volt, hogy hozzá sem ért.

Kihallatszottak a gitár kezdő, ingoványos hangjai, és utána a
szám első sora: „*I am the son... and the heir...*”*

A lány egy kicsit felemelte a fejét, de nem nézett rá. Nem
vette el a kezét az arca elől.

Amikor megérkeztek az iskolához, levette a fejhallgatót, és
visszaadta Parknak.

Együtt szálltak le a buszról, és együtt maradtak. Ami furcsa
volt. Általában elváltak, amint leléptek a járdára. Nahát, ez fur-
csa, gondolta Park; mindennap ugyanazon az úton mennek, a
lány szekrénye ugyanazon a folyosón van, mint az övé – hogyan
sikerült mégis minden reggel külön utakon járniuk?

Amikor odaértek a szekrényhez, Park megállt egy pillanatra.
Nem lépett közelebb, hanem megállt. Eleanor is megállt.

* Én vagyok a fiú... és az örökös...

– Hát – mondta Park, és a folyosót nézte –, most már hallottad a Smithst.

A lány pedig...

Eleanor nevetett.

eleanor

Egyszerűen csak el kellett volna vennie a kazettát.

Nem kellett volna mindenki tudomására hoznia, hogy mije van meg mije nincs. Nem kell semmit fura ázsiai srácok tudomására hoznia.

Fura ázsiai srác.

Majdnem biztosra vette, hogy ázsiai. Nehéz volt megállapítani. Zöld szeme volt. A bőre színe pedig mint a mézen átszűrt napsugár.

Lehet, hogy a Fülöp-szigetektől származik. Az Ázsiában van? Talán. Ázsia kezelhetetlenül nagy.

Eleanor csak egyetlen ázsiait ismert életében – Pault, akivel matekra járt együtt a régi iskolájában. Paul kínai volt. A szülei a kínai kormány elől költöztek Omahába. (Ami azért elég extrém választás. Mintha ránéztek volna a földgömbre, és azt mondták volna: „Ez az. A lehető legtávolabb.”)

Paul tanította meg Eleanor, hogy *ázsiait* mondjon, ne keletit. – A keletit a konyhára mondják – közölte.

– Hogyne, hogyne, édessavanyújóska – felelte a lány.

Eleanor nem tudott rájönni, hogy amúgy mit keres egy ázsiai a Flatsben. Itt mindenki más annyira súlyosan fehér volt. Mintha így válogatták volna össze őket. Amíg ide nem költözött, sosem hallotta hangosan kimondva a „nigger” szót, de a buszdemónok úgy használták, mintha csak így lehetne utalni arra, hogy valaki fekete. Mintha nem is lehetne más-hogy kifejezni.

Ő még gondolatban is tartózkodott a „nigger” használatától. Már az is épp elég baj, hogy Richie hatásának köszönhetően

szokásává vált, hogy gondolatban mindenkit, akivel találkozik, „anyabaszó”-nak titulálja. (Irónia.)

Az iskolájukban volt még három-négy ázsiai. Unokatestvérek. Egyikük írt egy esszét arról, hogy milyen laoszi menekültnek lenni.

És aztán itt van Óriászöldszem.

Akinek, úgy látszik, el fogja mesélni az egész élettörténetét. Talán a hazafelé vezető úton elmondja majd neki, hogy nincs sem telefonja, sem mosógépe, sem fogkeféje.

Ez utóbbival kapcsolatban elgondolkozott, hogy esetleg megtárgyalja az iskolai tanácsadóval. Mrs. Dunne az első tanítási napon leültette őt, és kisebb beszédet tartott arról, hogy neki *bármit* elmondhat. A beszéd alatt végig a karját szorongatta.

Ha *mindent* elmondana Mrs. Dunne-nak – Richie-ről, az anyukájáról, mindentről –, hát, nem is tudja, mi történne.

De ha a fogkefééről mesélne Mrs. Dunne-nak... talán hozna neki egyet. És akkor nem kellene többé beosonnia ebéd után a fürdőszobába, hogy sóval dörzsölje be a fogait. (Ezt egyszer egy westernfilmben látta. Valószínűleg nem is használ.)

Megszólalt a csengő – 10:12.

Már csak két óra van hátra angolig. Eleanor azon tűnődött, vajon szól-e majd hozzá a srác. Talán most ez van köztük soron.

Még mindig hallotta azt a hangot – nem a srácét, hanem az énekesét. A Smithsből. A fülében csengett, milyen volt a hanghordozása még éneklés közben is. Mintha kiáltozna.

I am the sun...

And the air...*

* Én vagyok a nap... és a levegő...

Eleanornek először fel sem tűnt, hogy nem a szokásos borzalmas módon viselkednek vele. (A gondolatai még a buszon jártak.) Ma röplabdáztak, és Tina egyszer odaszólt: „Te szerválsz, ribanc”, de ennyi volt az egész, és Tinához képest szinte kedélyesen hangzott.

Amikor Eleanor bement az öltözőbe, rájött, miért volt Tina olyan visszafogott: ugyanis várt. Tina meg a barátnői – és a fekete lányok is, ebben mindenki részt akart venni – Eleanor sorának a végében álltak, és várták, hogy odaérjen a szekrényéhez.

Betétekkel volt beborítva. Szemlátomást az egész szekrény.

Eleanor először azt hitte, hogy a betétek tényleg véresek, de amikor közelebb ért, látta, hogy csak piros filctollal vannak beszínezve. Némelyikre valaki ráírta, hogy Rongyfej meg Nagy Vörös, de drága fajták voltak, így már elkezdték felszívni a tintát.

Ha a ruhái nem abban a szekrényben vannak, ha nem a tor-nadressesze van rajta, egyszerűen elmegy onnan.

Ehelyett azonban elsétált a lányok mellett, felszegte az állát, amennyire csak tudta, és módszeresen lehámozta a betéteket a szekrényről. Még belül is akadt néhány, a ruháihoz ragadva.

Eleanor sírt egy kicsit, nem tudta visszatartani, de háttal állt a többieknek, hogy ne legyen műsor. Az egész néhány perccel belül véget ért, mert senki sem akart elkésni az ebédről. A legtöbb lánynak még át kellett öltöznie, és rendbe kellett hoznia a haját.

Miután mindenki más elment onnan, a két fekete csaj ott maradt. Odamentek Eleanorhoz, és elkezdték lehúzkodni a betéteket a falról. – Nem nagy ügy – suttogta egyikük, és gombócá gyúrta a betéteket. DeNice-nek hívták, és túl fiatalnak tűnt ahhoz, hogy tizedikes legyen. Apró volt, és a haját két befont copfban hordta.

Eleanor megrázta a fejét, de nem szólt semmit.

– Azok a csajok nem számítanak – folytatta DeNice. – Anyyira jelentéktelenek! Isten alig látja őket.

– Ühüm – helyeselt a másik. Eleanor elég biztos volt benne, hogy Beebinek hívják. Beebit Eleanor anyja „nagydarab”-nak nevezte volna. Jóval testesebb volt Eleanornál, és még a tornadressze is más színű, mint a többieké, mintha külön kellett volna rendelni neki. Amitől Eleanor mindjárt csapnivalóan érezte magát, hogy olyan csapnivalóan érzi magát a saját teste miatt... és ami elgondolkoztatta, hogy hivatalosan miért is ő a kövér az osztályban.

Bedobták a betéteket a szemetesbe, és néhány papírtörölő alá gyömöszölték, hogy senki se találja meg őket.

Ha DeNice és Beebi nem álldogáltak volna ott, Eleanor talán meg is tart néhányat, mert hát, úristen, micsoda pazarlás.

Elkészt az ebédről, és elkészt angolról. És ha eddig nem tudta volna, hogy bírja azt a hülye, nyavalyás ázsiai srácot, most már tudta.

Mert még mindazok után is, ami az utóbbi negyvenöt percben történt – és mindazok után, ami az utóbbi huszonnégy órában történt –, Eleanor csak arra tudott gondolni, hogy látja Parkot.

park

A buszon Eleanor vita nélkül elfogadta a walkmanjét. És nem is neki kellett bekapcsolnia. Mielőtt a megállójához értek, visszaadta.

– Kölcsönveheted – mondta Park halkán. – Hallgasd meg a kazetta többi részét is.

- Nem szeretném tönkretenni.
- Nem fogod tönkretenni.
- Nem szeretném lemeríteni az elemeket.
- Nem érdekelnek az elemek.

Ekkor a lány felpillantott, és a szemébe nézett, talán most először. A haja még ziláltabb, mint reggel – inkább bodros, mint göndör, mintha egy nagy, vörös afrofrizura létrehozásán dolgoz-

na. De a szeme halálosan komoly, hidegen józan volt. Minden közhely, amellyel valaha Clint Eastwood szemét leírták, érvényes volt Eleanoréra is.

– Tényleg? Téged tényleg nem érdekel?

– Ezek csak elemek – felelte Park.

Eleanor kivette az elemeket és a kazettát Park walkmanjéből, amit visszaadott neki, azután hátra sem nézve leszállt a buszról.

Te jó ég, mennyire fura csaj.

eleanor

Az elemek éjjel egy körül elkezdtek lemerülni, de Eleanor még egy órán keresztül hallgatta a zenét, míg végül lelassult, majd teljesen leállt.